

LA CÒNSOLA

ANY I

PERIÒDIC QUINZENAL D'INFORMACIÓ SARRIANENCA

NÚM. 7

IMPRÈS EN L'ÚNIC PAPER QUE HA ESTAT POSSIBLE DE TROBAR

PER CATALUNYA

QÜESTIÓ DE SÍMBOL

AL SENYOR F. E.

EN el número passat en referir-nos a l'actitud que a un nacionalista catòlic li cal adoptar davant els conflictes del treball, no pensàvem que ningú pogués interpretar erròniament les nostres consideracions. Però per una lletra signada F. E. que havem rebut a la redacció i per uns comentaris que particularment ens han estat fets, havem de reconèixer que no vam ésser prou clars. El senyor que ens tramet la lletra diu que som *retrogrades, endarrerits*; els comentaristes particulars ens volien fer comprendre que érem massa *progressistes, avançats*. Aquestes dues opinions diverses, oposades, ens fan suposar que estem al punt mig i que cristianament i catalanes-cament havem mesurat les nostres opinions segons *seny*. Reconeixem d'altra banda que aquest *seny* és avui denominador comú de tota la premsa nacionalista i tradicionalista de Catalunya. Es el *seny* que avui falta als patrons i als obrers que han adoptat com a símbol de la seva pàtria, que gràcies a Déu no és la nostra, una moneda de cinc pes-setes, el *duro*.

La qüestió social és un problema de símbol; l'individualisme frenètic dels capita-listes i el comunisme vermell dels usurpadors de la voluntat obrera han adoptat el mateix; el materialisme. Per uns i altres la conquesta de l'esperit i la conquesta del pa són belles dites passades de moda; la única conquesta per a la qual cada estament ha de mobilitzar els seus súbdits és la *conquesta del duro*. Coneixem un comunisme patriòtic que té la seva realització a l'Àustràlia i al Canadà; es parla d'un comunisme religiós,

7 NOVEMBRE 1919

PREU 20 CTS.

cristià heterodox que té els seus adeptes a Berlin. Els uns demanen la màxima igualtat per al màxim esplendor de la pàtria; els altres demanen la suprema justícia per a establir el reialme de Crist damunt la terra. Dues utopies si voleu, però dos bells símbols, dues magnífiques aspiracions: la Pàtria, Déu.

LA BANDERA VERMELLA

El comunisme vermell d'alguns dels nostres nega per endavant la veritat d'aquests dos símbols i preten actuar per a l'assoliment d'una cosa ben trista i migrada: el comunisme pel comunisme. ¿Quina joventut pot seguir la bandera vermella? ¿A quin cor generós pot endur? El comunisme pel comunisme obliga a la col·lectivitat a adoptar la fórmula de l'avar perfect: el diner pel diner. Econòmicament i espiritualment en els dos casos la misèria.

Per a això s'aixeca una bandera; per a això s'adopta simbòlicament el més bell dels colors: el vermell. Però fixem-nos en què, àdhuc en el color, la impotència ideològica és palesa: per als catòlics el vermell és el drap alçat per aixecar els cors i les voluntats per a realitzar una pura virtut cristiana, la *Caritat*; per als patriotes, el vermell, el vermell de la bandera, és el crit de llançament per atènyer la santa independència nacional. En tots dos casos generositat, humanitat, idealitat, i, expressivament, joventut. Però el vermell pel vermell! La revolta per la revolta! La destrucció per la destrucció! ¿Quin cor ben nat serà commós per a lliurar-se ardidament a l'obtenció d'una *realitat* negativa? ¿Quina joventut la bandera muda podrà aplegar? Àdhuc en el temps de la Revolució francesa el vermell va poguer significar llibertat individual, i en certs aspectes, llibertat econòmica: encara un dalit generós. Per als nostres comunistes ateus i sense pàtria la bandera vermella significa la injustícia social (comunisme) i l'esclavitud (internacionalisme). S'afanyen a substituir els dos grans monuments que l'home ben raçat ha bastit de la *Raó* i el *Seny* per dos fetus que no cal adjectivar.

LA CATALUNYA SINDICAL

De tot això no en deduïm la necessitat d'oposar-nos a cap aspiració col·lectiva sinó el bell desig de què aquesta aspiració tingui un contingut real. Creiem, al contrari, que l'organització sindical del proletariat català és una magnífica organització que cal aprofitar, que cal amparar, perquè no es dissolgui en si mateixa auto-intoxicada.

Tots els amics del grup de *La Consola*, patriotes i catòlics, convenim que per part del patró s'ha fet una resistència, sistemàtica, a les demandes sindicals, poc en harmonia amb l'afany de germanor social que privadament cadascú s'honora de desitjar. I, amb massa complaença, han acceptat una lluita social, una guerra de classes igualment reprovades per l'Església i per la Pàtria. Per imposició d'una minoria, l'estament patronal i l'estament obrer assegen de fam en un moment donat a la meitat del país, alternativament, i amb espantosa premeditació. L'egoïsme de classe, sense llevat espiritual, vol imposar la seva voluntat pel mitjà més afros.

DEURES CORRELATIUS

«Cal que les grans federacions, que els sindicats, no siguin medís de deformació moral, escoles de perversió; cal desenrotllar-hi un sentiment exacte de les responsabilitats i evitar tota sugestió parcial».

«El sindicat ha de ser un defensor ardent dels drets que li han estat confiats però ha d'inspirar-se en una moral superior als interessos mesquins i als vils apetits».

És la doctrina dels socialistes patriotes d'Itàlia i dels sindicalistes cristians de França. És la bella doctrina que els nacionalistes i els catòlics de Catalunya defensem sense cap partit pres en les lluites del treball i amb ideals superiors als que representen les aspiracions baixament econòmiques dels capitalistes del cop de tralla i dels comunistes concupiscents.

PER CATALUNYA

Ha estat la veu d'alerta donada per la premsa patriota del nostre País. Per Catalunya! Patrons i obrers de la nostra terra: per Catalunya arrieu les vostres banderes i allisteu-vos als rangs de la única bandera que pot alliberar-vos de la vostra mesquinesa espiritual. Si necessiteu un símbol que exciti la vostra activitat lluiteu per l'or de la bandera, per l'or de Catalunya, per la riquesa de Catalunya,—no la vostra—lluiteu pel vermell de la mateixa bandera, per la llibertat de Catalunya, per la llibertat dels catalans a dins de la Nació.

Per Catalunya, patrons feu que les vostres riqueses arribin a tots els catalans i allibereu-vos d'un egoïsme irracional. Per Catalunya, obrers feu que el vostre treball dignifiqui la Pàtria i que la vostra sotmissió a les jerarquies del patronat legítim penyori que el seny de la raça no ha estat corromput per les turpituds dels ideòlegs derrats.

Només l'amor a Catalunya i el sant temor de Déu pot salvar la comunitat dels catalans d'una lluita feroç i suïcida.

NI RETRÒGRADES NI PROGRESSISTES

Els nostres corresponals veuran com els amics redactors de *La Cònsola* no són ni *endarrerits* ni *progressistes*. Això de *retrògrade*, senyor F. E., és un mot vuitcentista que ha estat bandejat del vocabulari de la gent intel·ligent. Avui dia entre les joventuts no hi ha retrògrades perquè tots ens coneixem; tots sabem el mateix, tots llegim el mateix, tots ens documentem abastament. Però ens situem... Han desaparegut les castes; però, gràcies a Déu, encara hi ha classes. El mateix diem als que ens diuen avençats. No, no: ni retrògrades, ni progressistes; les dues grans diferències, els dos grans partits que es disputen l'hegemonia del món són el *partit dels que pensen amb el cap* i el *partit dels que pensen amb els peus*. Retrògrades i progressistes en els afers que es debaten a hores d'ara no hi fan altre paper que el ridícol.

"REORGANITZACIÓ DEL MUNICIPI ESPANYOL"

(Continuació)

Dèiem en el número 5 tractant de la CONFERENCIA donada per En Sans i Buigas, que aquest creu que per reorganitzar el Municipi espanyol caldria modificar els punts següents en la legislació hispana: 1.º el financer, 2.º el que fa referència a la Dependència municipal 3.º El referent al sufragi inorgànic aplicat als Ajuntaments. 4.º El Parlamentarisme municipal i 5.º La responsabilitat municipal.

Referent al sufragi universal inorgànic aplicat als Ajuntaments, parla el conferenciant d'aquet punt amb un esperit lloable de reorganització i retreu els defectes i aventatges que hi hauria amb un nou mode d'eleccions municipals; sobre les desventatges del sufragi universal aplicat als Ajuntaments diu en resum: Que el sufragi universal aplicat als Ajuntaments té una organització radicalment política, essent com hauria d'ésser una cosa completament política. En les campanyes electorals el candidat s'ocupa exclusivament de la CIUTAT i del CIUTADÀ però surt conseller i allavors difícilment recorda les seves peroracions en mitings només recorda el PARTIT i l'ELECTOR, és a dir mira més els interessos particulars que els col·lectius. El mal de aqueixos defectes rau segons En Sans en què tinguin la mateixa capacitat electoral els cultes i els incultes, els alfabet i els analfabet. El remei que creu En Sans que fora millor és modificar en el sentit de canviar allò d'un home un vot, un afecte al municipi, un vot, un deure municipal, un vot, un amor al municipi, un

vot. Aqueix remei que dona En Sans és molt bell, sense dubte, però hi ha també dificultats en la seva aplicació perquè veiem per exemple un míting on concorre gent inculta i gent culta a on l'entusiasme per l'elector és el mateix per les dues classes, els aplaudiments són generals és a dir que els il·lustrats també aproven els projectes delicandidat a conseller; les eleccions són completament polítiques (es compren en les ciutats) i encara que es fes la distinció d'En Sans, continuarien sent igual, perquè en les eleccions tant de regidors com de diputats, es desenrotlla una vera batalla de partits, i el que és en el resultat no és que surti un regidor més sensat que un altre, sinó que tingui un triomf aplastant el partit polític en què batallen els candidats; això és provat i ben sabut en totes les eleccions; no deixem de reconèixer que potser amb el temps aplicant el remei que proposa En Sans arribaríem a què les campanyes electorals sense distinció, i perdessin un xic el color polític per fixar-se només en el bé de la ciutat. És molt bonic això que diu el conferenciant de què «per acabar amb aquet padró d'ignominia que tenim a Espanya de l'analfabetisme, i tenint en compte demés que en una Corporació administrativa pot donar-se el cas que siguin els analfabets els que governin, entent En Sans que deuria formar-se un cens especial d'analfabets i amb votació apart donar-los una representació reduïda en el sí del Municipi i proporcionada al seu cens. D'aqueixa manera creu el conferenciant que es feriria la susceptibilitat dels analfabets i en veure's trac-

tats amb certa desconsideració, amb certa preferència, amb referència als altres ciutadans, se sentirien impulsats a sortir del estat d'analfabetisme en què es troben». Jo he de dir al conferenciant que això que ell proposa és impossible, avui, del mode, que estan les coses, perquè és ben cert que manen els analfabets i qui és capaç de fer una tal reformal: ningú; i millor que en els temps que correm no es faci puix sense dupte aqueix remei portaria un trastorn difícil de solucionar.

Tracta el conferenciant sobre el quart punt que deuria ser modificat pel legislador i és EL PARLAMENTARISME MUNICIPAL, tan debatut; no creu oportú fer-ne tema de debat i es limita a relacionar els extrems que han de merèixer l'atenció del legislador. Diu En Sans que el poder executiu ha tingut de cridar l'atenció als Ajuntaments mes d'una vegada. Hi ha diverses reials ordres que hi fan al·lusió, i alguna en cita En Sans, que no insertem, per falta de espai. Un cas típic de parlamentarisme és el passat no fa pas gaire temps a l'Ajuntament de Barcelona. Les sessions

d'aquest Ajuntament, com tothom, sap són interminables. Amb motiu de la darrera vaga deixaren de publicar-se per espai de quatre setmanes els periòdics de Barcelona: doncs bé; aquelles quatre sessions van durar vint minuts justos. Es donava compte de l'acta anterior, s'aixecava un conseller i es proposava d'aprovar tota l'ordre del dia i quedava aprovada... vint minuts justos. En quan va aparèixer la premsa local, va reaparèixer el parlamentarisme i les sessions altra volta interminables. Els comentaris sobren... En Sans creu que la forma d'acabar amb el parlamentarisme, es la implantació de la Comissió permanent, tenint els seus acords caràcter executiu, salvant aquells que per la seva especial índole o importància requereixin l'adopció o simple ratificació del Consistori en ple. Jo crec com el conferenciant que és l'única solució, i em sembla que en els Ajuntaments de més de 100,000 ànimes, ja funciona aquesta Comissió.

PERE ESCURSELL

(Continuarà)

INTEL·LIGÈNCIA CLARA

Faltant una clara intel·ligència, escrivia fa poc un pedagog, s'arriba com a Rússia a malmetre els millors elements de la Nació. Als ulls del demagog l'única gent digna d'interès són els gastats, els que no serveixen per res i els incapaços. Un home que reïx per la seva energia, pel seu treball i per una economia severa, és en aquell país i únicament per això, suspecte.

La demagògia bolxevic, aplicada a Catalunya, és només l'aspiració de certes mentalitats afeblides per herència o per les lectures fetes sense una preparació intel·ligent.

Pràcticament però i amb un ample esperit liberal, cada nació pel seu compte i Catalunya comprès, podria intentar de bastir a cada comarca un edifici on se poguessin recloure voluntàriament els partidaris del bolxevisme comunista per tal que hi implantessin llur règim social i hi realitzessin sense irabes llur utopia amb la condició precisa d'adoptar com a idioma obligatori, l'esperanto.

AQUEST NÚMERO HA ESTAT CENSURAT

LES VUIT HORES

COMENTARIS

Una coincidència feliç, ja sigui natural, ha fet que la demanda de *LA CÒNSOLA* per reglamentar les vuit hores de repòs i d'esbargiment fos un eco de les demandes i de les consideracions que sobre el nou repartiment de l'horari del treball han fet els esperits seriosos de l'estranger. A Itàlia, a Bèlgica i a França cronistes diversos dels grans quotidians han registrat els inconvenients que l'aplicació sistemàtica del vuithorisme presentava en les capitals de llurs països respectius.

LA CÒNSOLA ja expressava en el número passat que calia considerar el nou horari com a punt de partida; creure'l definitiu és una equivocació que podria dur conseqüències poc favorables pel benésser del país.

Un diari italià ho combat per creure que és una utopia tot i les aplicacions que se n'han fet per reial ordre. Un diari francès demana si les vuit hores d'un paleta que treballi activament tenen un equivalent amb les vuit hores d'un dependent de comerç o amb les del porter i del barber que es passen mig dia entre badallar i no fer res.

Si cal reglamentar el treball cal també ésser just. Les vuit hores són una injustícia com son injustos tots els espectes de l'igualitarisme. L'igualitarisme i la justícia són incompatibles. Un altre diari parisenc proposa de reglamentar el treball segons l'esforç muscular que rendeixi l'obrer.

Darrerament el publicista Brioux ha escrit: «La llei de les vuit hores és només de pas. Cal només aplicar-la en els treballs durs, malsans i exposats, però estendre-la a tots els oficis, és forçar al repòs a certs estaments que haurien de tenir un treball normal de deu i dotze hores. La llei de les vuit hores és un convit a la inacció a la qual el bon treballador no voldrà subjectar-se.» I després demana que quan les portes dels tallers es tanquin siguin obertes les dels gimnasys i de les institucions d'ensenyament per evitar que les úniques que es trobin obertes siguin les dels cines i les dels cabarets». Com se veu la petició és gairebé literal amb la que feia *LA CÒNSOLA* al Magnífic Ajuntament de Sarrià.

LES VUIT HORES I L'ESPORT A SARRIÀ

Els llegidors de *La Cònsola* hauran vist en el número anterior, la demanda dirigida al Magnífic Ajuntament a propòsit de l'implantació de les 8 hores. Es demanava amb molt d'encert la instal·lació de llocs apropiats perquè l'obrer pugui educar-se espiritualment i únicament per mitjà de l'estudi i de l'esport respectivament, apartant-lo de locals insans i corromputs pel vici.

Aprofitant aquesta oportunitat faré un petit comentari al que a l'esport fa referèn-

cia. El nostre Ajuntament, creieu que farà quelcom per la regeneració física dels sarrianencs? Si haig de contestar recordant fets diré que no. Un de ben recent us bastarà. En la passada festa major un club d'aquesta localitat va demanar, per instància, un premi i la resposta va ésser negativa al·legant que aquest no estava federat. Bona excusa donada precisament per un senyor conseller qui en els temps d'aquell «Sarrià S. C.» tantes de proves havia donades d'amor al seu Club i tans de premis havia demanat i obtingut de l'Ajuntament. Aquí hom recorda aquell adagi tant català que diu: *El rector mai se recorda de quan era escolà*.

No obstant, esper que les nostres autoritats sabran reconèixer el paper importantíssim que avui dia té l'esport arreu del món, i que a imitació de l'Ajuntament de Barcelona, destinarà una part del pressupòsit per contribuir a la cultura física de la joventut sarrianenca.

FRANCESC CASTELLÓ

EXCURSIÓ AL MONTSENY

Des de *La forga de l'aram* esveu el magnífic *Salt de Gualba*. El tros de muntanyes que a continuació es puja és uns dels més forts d'aquesta excursió al Montseny. A la dreta del camí hi ha «el Gorc negre», amb el salt d'aigua, cèlebre lloc de l'història de Catalunya: allí va ésser occit En Ramon Berenguer II (Cap d'estopa) pel seu germà En Berenguer Ramon II.

Continuem pujant i per volguer fer dressera deixem el camí, tirant-nos cap a ponent, anant a sortir al peu del coll Sta. Elena i Mont Llobà, que estan completament nevats. Un camí bastant planer de carro, que ve de Moscaroles Fogàs ens porta a Sta. Fe. En aquest camí comencem de trepitjar les primeres neus sota un gruix de 5 o 6 cms.

Santa Fe és una vall d'una extensió plana bastant considerable i a una alçada de 1,130 ms. Des d'aquesta vall veiem «Les Agudes» a N. O., semblant de plata al dar-hi els raigs del sol.

A més dels camins que des de Sta. Fe van a Gualba i a Moscaroles n'hi ha d'altres per on se pot anar a Breda, Riells, Arbúcies i Sant Marçal.

Encisadora és la plana de Sta. Fe, llàstima, però que no es conservi el caràcter tradicional de masia catalana en les *dues torretes* on hom pren hostatge.

Mitja hora de descans, temps just per prendre comiat a dos amics els quals fan el viatge de retorn i reprenem nostra ruta.

PLA DE L'ESPINAL. Es un pla que forma un turó de muntanya situat a E. S. E. de «Les Agudes» i a una alçada de 1,250 mts. A més del camí que nosaltres seguim s'hi pot arribar pel que surt d'Arbúcies i el que va a Sant Marçal. Una capella que — segons diuen — van començar de construir els salesians — està abandonada a mig fer. La neu que hi ha en el Pa del l'Espinal és bastant crescuda arribant a tenir un gruix de 25 cms. o més que dificulta molt la marxa.

Cap a les «Agudes» per mig dels arbres que en aquella muntanya es crien que són pins—abets, castanyers, i trobant la neu bastant trepitjada que ens demostra haver-hi passat molts d'excursionistes.

A la Font de Briangó fem la dinada remontant-nos seguidament al pic situat a 1,740 mts. i on arribem a les 13 H. 10m.

La neu ens arriba fins als genolls; l'aire que bufant de Dalt ha netejat el cel de bromes ens deixa veure els confins nevats de la nostra terra, el Pireneu Català: Les Maleïdes...

Al Nord, veiem Viladrau i fins St. Hilari. A Ponent el Pic de Matagalls i en la vessant d'aquesta muntanya l'ermida de Sant Marçal rodejada de tres o quatre cases, de les antigues cases catalanes joiells al nostre esguard.

Seguint la mateixa carena i a mig—dia hi hi el Turó de l'Home i el Coll del Vent, des d'on se domina el doblet de Montseny.

Vist ja tot el panorama empenem el descens pel mateix camí on havíem pujat fins al pla de l'Espinal, a on agafem el viarany N. O. N. que ens ha de portar a Sant Marçal, planejant sempre. El camí aquest a més de no ésser gens pesat és el més atractiu per la diversitat de vistes que amb sos rierols, boscuries, reconades i arbredes formen belles perspectives amb els contrallums del cap al tard.

Arribem a Sant Marçal a 16 h.

SANT MARÇAL. Encara que tot nevat la neu és més escassa. A una altura de 1.100 ms. queda sota l'ombra del Pic de Matagalls. És tot un recó de pessebre; la disposició de les cases que hi ha, els ramats de xais, la mica d'hort davant la casa...

Tot és joïós només appena el veure que l'ambició cruel ha perdut molta part dels seus boscos i que a cents dels arbres centenaris han estat tallats.

Entrem a la casa pairal on havem de passar la nit. El primer que inconscientment veiem és la llar de foc; aquell foc com un infern com saben fer els de muntanya. Sentats en l'escó esperem el sopar, mentre l'ignasi, el pagès de la masia, barboteja el Sant Rosari. Sopem i a dormir, contant contant que havem fet uns 22 kms. horitzontals, ascendint 1560 ms. en el transcurs de 8 hores.

De matinet ens preparem per la partida, tement no poguer continuar l'excursió per Matagalls per la molta de boira que ens envolcalla. El fred punxa amb tota la seva intensitat. Un raig de sol ens dona alè i sortim de Sant Marçal a 9 h. 30 m. El camí cap a Matagalls és 0. Per la molta de boira ens desorientem, i a més la gran nevada ho ha tapat tot i és impossible de distingir cap camí.

J. SARIOLA

(Acabarà)

CONVERSA QUINZENAL

Foraster.—Vetaquí, Vicents, que vinc disposat a queixar-me.

Vicents.—I, això, bon amic!

For.—Home ja et diré: ahir va ploure i avui encara m'he mullat.

Vic.—¿Et refereixes al degotim de les canals? A tot arreu passa el mateix...

For.—Efectivament: jo crec que en edificar prenen la mida justa perquè l'aigua caigués al mig de l'acera.

Vic.—L'Ajuntament, fins a cert punt, ja se'n va preocupar i va manar treure-les tot fent pagar una contribució als qui les vulguessin conservar.

For.—Sí; però resulta que han tret les que

queien al mig del carrer i no han tocat les que plouen a l'acera i si les han tocades ha estat per substituir-les per unes canals interiors que des- emboquen a un pam de la façana i resulta que si abans et mullaves el cap ara et mulles cap i peus.

Vic.—Es cert; caldria donar una solució obligant els propietaris urbans a canalitzar sota-acera. Amb una bona multa...

For.—Això és. *Aveiam* si t'escolten; potser si et fessin alcalde...

Vic.—Tot podria ser.

For.—Ja em faré veí de Sarrià per poder-te elegir...

EN LLUIS

ELS ESPORTS

FUTBOL.—Resultat dels partits del diumenge passat: Barcelona—Europa: 1 a 0. Inter—Sabadell: 1 a 1. Espanya—Espanyol: no jugaren a causa del mal estat del camp.

Amb aquestos partits acaba la primera volta del Campionat català essent la classificació com segueix: Barcelona, Sabadell, Internacional, Europa, Espanyol i Espanya.

PARTITS INTERNACIONALS. Poden qualifi-

car-se d'aconteixement esportiu els partits que en els pròxims dies 7 i 8 del corrent se celebraran en el camp del Club campió.

El «F. C. Barcelona» fent honor a la seva història es prepara perquè l'afició futbolística pugui admirar novament, després de la guerra, els colossos del fútbol estranger. L'Etoile de Chauds de Fonds data de l'any 1898 i és actualment Campió de Suïssa.

EN FRANCESC

LA CÒNSOLA

Es amb vera satisfacció que els redactors d'aquest periòdic expressen la grata impressió rebuda per la bona acollida que els seus amics subscriptors i llegidors han fet a llur demanda d'ajut i col·laboració. La vida de *LA CÒNSOLA*, avui per avui, és del tot assegurada. De 125 subscriptors havem passat a un nombre més crescut; el nombre de protectors s'ha fet compacte. En un altre número en publicarem la llista. Els bons sarrianencs han palesat llur bona disposició per tota obra generosa i entusiasta: els en regraciem.

El grup d'amics que han col·laborat fins ara a la redacció de *LA CÒNSOLA* són:

En Frederic Amat, N'A. Balasch i Torrell, En Manuel Blasco, En Pere Brossa, En Josep Carbonell, En Ricard Carbonell, En Francesc Castelló, En Pere Escursell, En J. V. Foix, N'Antoni Fisas, En Josep Massagué, En Joaquim Panadès, En Josep Recasens i En Joan Sariola.

Han ofert llur col·laboració artística:

En J. Beltran-Sanfeliu, En Josep Gausachs, En Josep Obiols, En Pere Queraltó, En Josep Tàtaret, En Lluís Puig i En J. Torres-Garcia.

I s'han publicat poemes de:

N'Alexandre Plana, En Josep Carner, En Pere Benavent, En J. M. López-Picó, En J. V. Foix i un de pòstum de Joaquim Folguera.

LA CÒNSOLA seguirà fixament la seva publicació per amor de Sarrià i de Catalunya i en defensa, dins la seva humil actuació, de l'ordre, del seny i de la Pàtria, sense excloure, ans amparant, tot allò que dins d'aquestes disciplines dicti la modernitat del temps.

INFORMACIÓ SARRIANENCA

NO HI HAURÀ ALMANAC

Sense gravadors, sense paper i sense transports: veus'aci la misèria d'aquests dies. I per culpa de tot això, sense *Almanac*. Els locauts i els boicots ens impossibiliten de continuar els treballs començats per editar el *Calendari Sarrià-nenc*: no queda temps. Publicarem però un extraordinari de Cap-d'any... si hi ha tranquil·litat i la gent treballa.

Aquest extraordinari publicarà contes, poemes i gravats i serà a propòsit perquè els senyors comerciants s'hi anunciïn.

Aquest extraordinari serà, a la vegada d'homenatge a la llengua catalana.

AVÍS D'ADMINISTRACIÓ

A tots els nostres amics subscriptors i llegidors a qui va ésser tramesa una fulla d'inscripció per abonament de protectors els preguem de remetre el butlletí a la major brevetat si llur vot és favorable a la nostra demanda.

Per mor de la vaga de gravadors no podem publicar els estudis mecànics d'En Blasco fins a la normalitat.

ASSOCIACIÓ PROTECTORA DE L'ENSENYANÇA CATALANA

A tots els sarrià-nencs a qui interessi la correcció d'un treball en català o que vulguin que els sigui traduït o adaptat a les normes oficials poden trametre l'original al Centre Regionalista (Sant Antoni, 2) o a *La Cònsola* (pl. de la Vila, 6) on se ls donarà facilitats gratuïtament.

NOU ADMINISTRADOR DE CORREUS

Ha estat nomenat administrador de l'estafeta de Sarrià, En Josep Montfort, català de caràcter afable el qual ens demana d'ofertir als seus serveis als sarrià-nencs per tot allò que es refereixi a reclamacions, consultes i aclaracions relacionades amb el seu càrrec.

LA CÒNSOLA saluda el senyor Montfort i li desitja bell encert.

DIADA DE LA LLENGUA CATALANA

LA CÒNSOLA es complau de fer saber als seus llegidors que degut a la iniciativa d'entusiastes patriotes de Sarrià, per Cap d'any se celebrarà amb tota solemnitat la *Diada de la llengua catalana*. Tots els sarrià-nencs veuran amb simpatia que aquesta *diada* sigui entre nosaltres ben esplendorosa. Hi podrà prendre part tothom sense distinció de partits ni d'estaments; serà una diada del poble que parla català i pel poble que vol mantenir el dret de parlar-hi oferint, en sacrifici, els més bells esforços del seu voler.

La santa llengua catalana, amb l'expressió unànime del poble de Sarrià, el dia de Cap d'any se sabrà honorada d'un estol de devots incondicional.

NÚMERO DE CAP D'ANY

Contindrà dibuixos de J. Beltran Sanfeliu, J. Gausachs, Josep Obiols, Nicolau Raurich, J. Tàtaret i J. Torres i Garcia.

OBITUARI

El nostre estimat col·laborador En Frederic Amat està plorant el traspàs de la seva germana Cristina esposa de l'industrial Josep Urpi.

Els expressem el nostre condol profund i demanem als nostres llegidors unes oracions per conhort de la difunta.

REELECCIÓ

Ha estat reelegit jutge municipal de Sarrià per quatre anys més En Joan Magret. Ofereix els seus serveis al veïnat.

MES SUBSCRIPTORS COL·LECTIUS

S'han abonats a la subscripció de *LA CÒNSOLA*, les societats «Orfeó Sarrianeu», i Centre Artesà «La Violeta».

DE RETORN

Del seu viatge a l'Orient ha tornat el nostre col·laborador N'Anton Catasús el qual ens diu que, de Constantinoble estant, ens havia tramés en català unes impressions de viatge que no havem rebut. Pròximament les referà i seran publicades en aquest periòdic.

COMUNICAT

La «Joventut nacionalista *La nostra ensenya*» del carrer de santa Àgata 2 Gràcia en comunica que el 14 vinent, tarda, al seu estatge s'hi donarà una audició de sardanes per la *Barcino* i el 25, matí, a la plaça Frederic Soler de Sant Gervasi per la *Principal Barcelonina*.

NÚMERO EXTRAORDINARI

En el número extraordinari que editarà *La Cònsola* per Cap-d'any per comptes de l'Almanac s'hi publicarà un estudi pòstum de Joaquim Folguera sobre el poeta francès Artur Rimbaud.

FESTA DE SANTA CECÍLIA

L'«Orfeó Sarrianeu», considerat com el veritable chor del poble, va fer la festa de la seva patrona el 23 novembre.

El matí, a quarts de vuit, a la Parròquia hi va haver missa de Comunió. A les deu, l'«Orfeó», corporativament, i acompanyant la senyera, va anar a l'església on amb tota solemnitat el senyor Rector hi va dir l'Ofici cantat pel chor orfeònic amb justesa.

En acabar tots plegats van anar a l'estatge dels padrins de la bandera nova que eren el regidor En Joan Lloret i la seva distingida muller Na Rosa Miralles. El chor hi va cantar «El cant de la senyera» entre grans picaments de mans.

Després, al pati de l'estatge de l'Orfeó, hi va haver una esplèndida ballada de sardanes amb gran concurrència de dansaires. A la tarda es va inaugurar una biblioteca que ha estat formada amb

destinació als associats. Hi havia representacions de l'Ajuntament i altres entitats locals. A les parets de la sala destinada a la lectura hi ha els retrats dels grans poetes catalans Verdaguer i Mara gall.

A les sis va començar el concert. Un bon concert que va atrure una concurrència atapeïda. Bells cants, bella gent, belles orfeonistes i una gran precisió en la direcció que duia el benemèrit reverend Angel Obiols, al qual tot lo poble ha d'agrair la seva labor entusiasta.

A la sala de concerts de l'«Orfeó» hi han estat fetes algunes millores que l'ensenyoreixen i s'hi han construït quatre llotges que, el dia del concert, eren ocupades per les famílies Miralles, Guarro, Gaya i senyors de la Junta.

Entre els concurrents un hom hi va notar la presència d'En Batlle i Miquelerena, del dramaturg català En J. Puig i Ferrater, dels artistes Obiols i Beltran-Sanfeliu, dels publicistes Gual i Tintoré i Mercader i d'algunes autoritats locals.

LA CÒNSOLA saluda la nostra entitat coral amb un *Visca l'Orfeó Sarrianeu!*

LA GRAN CATALUNYA

«Barcelona i Perpinyà són terra catalana»

(De «*La Renaissance catalane*»)

CARITAT PELS NOIS I NOIES
AFAMATS D'ALEMANYA I AUSTRIA

En una Enciclica on se recorda l'ajut generós que li otorgà durant la guerra europea l'episcopat americà per salvar la mainada belga, el Papa Benet XV, ordena a tots els bisbes del món de prescriure una qüestió el 28 desembre vinent per socórrer els pobres infants de l'Europa.

El Sant Pare ha encapçalat la subscripció amb un bell donatiu de 100.000 llires.

ELS VALLVIDRERENCS ES QUEIXEN

Els veïns de Vallvidrera, sarrianeus com tots nosaltres, es queixen de l'abandó en què es té la costa i la drecera: sense llums i intransitable. Els vallvidrerencs ens demanen que recordem a les autoritats que no tothom té tres rals per pujar al Funi, ni tampoc passaport...

SERVEIS DEL DISPENSARI DE LA CREU ROJA DE SARRIÀ

OCTUBRE:

Medicina general	21 malalts
Cirurgia	12 »
Colpits	17 »
Obstetrícia-Ginecologia	5 »
Malalties de la pell	4 »
Oto-rino-laringologia	5 »
Odontologia	11 »
Massatge	1 »
TOTAL	76 »

Han estat practicades 165 assistències facultatives.

Serveis de llitera 1

CONCERTS

Havem rebut el programa general dels 18 concerts que l'Associació d'Amics de la Música dona amb la cooperació del Quartet Renaixement, de l'Orquestra de l'Associació d'Amics de la Música, sota la direcció d'En Francesc Pujol, de l'Agrupació d'instruments de vent que dirigeix N'Eduard Toldrà, i de diversos artistes solistes, durant els nou mesos (octubre a juny) que componen el Curs 1919-1920.

«A LES DONES DE CATALUNYA»

Es un manifest que Na Josefa de Casagemes publica al «Butlletí» de l'«Orfeó Sarrià». L'intent es ben noble. L'actuació potser massa centralitzada. ¿No podria crear-se la Unió de Dones de Catalunya amb completa independència nacional? Tingui's en compte que tot allò que té una central radicant a Madrid, fracassa.

LA LÀPIDA D'EN PRAT DE LA RIBA

Se'ns demana de comunicar als nostres llegidors que entre un grup de sarriàncs ha pres peu la idea de demanar a l'Ajuntament que permeti de substituir la làpida que actualment dona el nom d'En Prat de la Riba a la plaça gran, per una altra làpida que s'avingui més amb la tendència actual de l'art català que es fa remarcar per un retorn al bon gust.

DE L'AJUNTAMENT

El darrer dia del més passat acabà el termini per fer la declaració de motor i legalitzar-ne els arbitris. Als ja instal·lats i amb arbitri pagat se'ls reconeixerà legals amb el beneplàcit de l'enginyer municipal.

—La companyia del gas col·locarà pel seu compte sis fanals nous al carrer de Sant Pere Claver.

—Atenent a les reclamacions del veïnat s'ha manat retirar un motor que els Srs. Huertas i C.^a tenien instal·lat al n.º 7 del carrer de Buenos Aires. A la vegada es farà una visita d'inspecció a la dita casa per assabentar-se de si la indústria que hi funciona està autoritzada.

Es diu que el seu propietari reconeguent la molestia es trasllada a un lloc adequat.

Es de lloar la sol·licitud del nostre ajuntament en aquest afer.

—La Junta local de Reformes socials ha nomenat vocal de la mateixa a En Lluís Savall, president de la Junta del cens.

—A la sessió de l'11 novembre el conseller Grau va demanar que es destinés la casa dels mossos d'esquadra a serveis municipals per tal com són només dos els individus d'aquest cos que estant de punt a Vallvidrera.

També es va acordar de construir un abeurador per cavalleries a la font pública de Vallvidrera.

A proposta del conseller Fisas es va acordar de demanar a la companyia del tren que curi de la il·luminació del passeig de l'Estació tal com reclamava LA CÒNSOLA passada.

Finalment es va acordar de demanar a la Companyia de Tramvies que faci el favor de retirar les *jardineres* perquè sembla que comença de fer fresca... ¿oi?

—S'ha rebut una comunicació del «Ferrocarri de Sarrià a Barcelona» dient que no pot atendre el prec que li va fer l'Ajuntament demanant que es restablissin els bitllets matinals d'anar i tornar. Aquesta companyia s'escusa pels abusos que diu que d'aquests bitllets feia el públic.—¿Vol dir?...

L'OBLIGACIÓ DE VOTAR

Una qüestió molt debatuda entre nosaltres, en època d'eleccions, és la de la responsabilitat de la gent d'ordre en emetre el seu sufragi. L'arquebisbe de París S. E. el cardenal Amette ha donat les seves instruccions als catòlics de París.

Segons el cardenal Amette els catòlics tenen el

deure de votar honestament, per votar assenyadament i no fer llurs sufragis inútils.

«Val més atorgar el vot a candidats que, sense donar plena satisfacció a totes les nostres legítimes reivindicacions ens permeten en canvi d'es-

perar d'ells una acció útil al país, que no pas reservar els vots a d'altres el qual programa serà, si voleu, més perfect, però el fracàs dels quals gairebé assegurat risqueria d'obrir la porta als enemics de la religió i de l'ordre social».

EL BON HUMOR SARRIANENC

LA TUIETES VA A LA FONT...

La Tuietes va a la font de la Cristina
a ompli el canti dues voltes cada dia,
el mig dia i el mati, perquè el tramvia
allí pren el que l'ha fet del cor regina.

Amb la cara per la porpra enrejolada
el pas curt i un fresc somris que el llavi rima,
ella passa pel costat del que l'estima,
que a racer del xic estant fa cantonada.

Ell li dona, rialler, un gentil bon dia
i l'atura per parlar-hi una estoneta,
per a dir-li a cau d'orella una amoreta,
mentre baixa, cançoner, el groc tramvia

que ell agafa presumit fent mitja volta
i un cop dalt la plataforma encar la mira
perquè sap que la Tuietes també es gira
per mirar-se'l una volta i altra volta.

La Tuietes va a la font de la Cristina
a ompli el canti dues voltes cada dia
per que sap que el seu promes mati i migdia
hi pren el tram per baixar a l'oficina.

F. JUST.

EL CAL CER

A un que duu esclops.

Damunt la meua taula hi tinc una capseta tota plena de granets de vidre de diferents colors i diferents tamanys; n'hi ha de xics i grossos; de blancs, blaus verds, rosa i vermells.

A la manera que els grans, dins la capseta, són les idees dins la meua pensa, que m'entretenen amb tota varietat de capricis imaginaris.

Mes.... enfilem l'agulla i passem uns quants granets.

Benaurat o tu que portes esclops, deia l'altre dia a un pastor de Gòsoll!

I sabeu per què? Perquè el sabatè m'ha presentat el compte de les meves estimades sabates

—aquelles que porto els dies de festa—i he quedat sorpresa, espantada.

Tota varietat de calçat ha passat pel meu magí. Els esclops, em deia a mi mateixa, són de durar: no els passa l'humitat, són com un reforçat estotx que guarda un joell; el peu és gracios, bufó dins l'esclopè que amb la seva grandiositat el fa més petit i ideal; però aïl que els esclopets fan soroll i no hi estem fetes les noies de la Vila.

A les hores se m'acut de dur espardenyes que ben graciosetes són amb la beta entrecreuada per sobre de la cama; però aïl en els dies de pluja no puc dur espardenyes tot lo peu se'm mullaria.

Faig història, rumio el calcer del temps antic des dels nostres primers pares anant seguint el

que duïen els fenicis, grecs, egipcis, romans, els
homens de la edat mitjana i les sabates de Lluís
XIVe i Lluís XVe fins a les xinel·les precioses de
la Venta Focs que amb tot i ésser brodades amb
pedres fines, no deurién ésser tan cares com les
meves sabates del dia de festa.

No hi trobo remei.

I are us diré una cosa a cau d'orella (no la di-
gueu a ningú, perquè sé que no és gaire ben feta),
les meves sabates dels dies de festa les guardo
embolicades per separat cadascuna, en el calaix
de la cònsola perquè em durin força.

M.^a DEL DOLÇ NOM.

BALADA

Ninc, nanc,
Les campanes a morts toquen.
Ninc, nanc,
Les campanes van tocant.

Dins la cambra freda i fosca,
Un sospir de pena es sent,
Una mare trista i sola
Sens conhort sa filla plora
Quan la veu de cos present.
Ninc, nanc.
Les campanes van tocant.

Les veïnes i amiguetes
Pel carrer van preguntant:
¿Què deu fer la malalteta?
Se'ls hi diu que la pobreta
Al fossar la portaran.
Ninc, nanc.
Les campanes van tocant.

Pels carrers de la vileta
Negra fosca es va escampant,
Tots en cerquen llur caseta
Perquè ha mort una noieta
I per ella resaran.
Ninc, nanc.
Les campanes van tocant.

Les fadrines l'amortallen
Poms de flors van desfullant
De les rondes, les guitarres,
Quan en vagin a ballades
Llaços negres portaran.
Ninc, nanc,
Les campanes a morts toquen
Ninc, nanc,
Les campanes van tocant.

El nou dia ja clareja
Prest vindran els capellans,
Fins l'aurora en sent enveja
De la mort, quan petoneja
A la filla que em prendran
Ninc, nanc,
Les campanes van tocant.

Quan de jove joveneta,
Somniava un bell galant;
Quan ja n'era casadeta
Jo en volia una filla
Que és la que ara estic plorant
Ninc, nanc,
Les campanes van tocant.

Adeu joventut i amor,
Adeu ja, felicitat.
Esposalles he tractat
Fent-me núvia del dolor
Qui les arres m'ha donat
Ninc, nanc,
Les campanes van tocant.

Per les mares que ja ploren
A llurs filles que se'n van
Les campanes a morts toquen;
Per qui ploren ploraran,
Les campanes van tocant
Ninc, nanc,
Una vida que s'acaba,
Ninc, nanc,
Altra vida va finant.

JOAQUIM PANADÉS

CONFITERIA FOIX

TELÈFON 592-H

MAJOR, NÚMERO 48

SARRIÀ

VICENTS BURRULL FERRETERIA

Qui no s'afaita sol és perquè no vol.
Màquines d'afaitar, fulles Gillette i
altres útils a preus reduïts

CARRER MAJOR

SARRIÀ

Els cicles "SANTIN"

Són incompatibles per llur resultat

ALFONS BONO, S. EN C.

R. Catalunya, 103 - Barcelona

Tel. 1423 G

CARNICERIA

JOSEP NEROT, Germans

BOU - BADELLA - BE
ANYELL I CABRIT

P. REINA ELISENDA, 2 - TAULES DEL

:: :: :: MERCAT, 34 I 35 :: :: ::

OUS, POLLERIA I CAÇA

JOAN PRATS

MAJOR, 6

TELÈFON 395-H

SARRIÀ

Fàbrica de productes ceràmics

FRANCESC I JOAN BROSSA

CARRER SANTA EULÀRIA, 18, 20 I 22

BOSCH & SARRIOLA

CONSTRUCTORS D'OBRES

SANT CARLES, NUM. 16

SARRIÀ

NÚMERO DE CAP D'ANY DE "LA CÓNSOLA" EXTRAORDINARI

TOTS ELS QUE VULGUIN ANUNCIAR-SE
A AQUEST NÚMERO EXTRAORDINARI
PODEN ADREÇAR-SE A LA PLAÇA DE LA
VILA, 6: REDACCIÓ DEL NOSTRE PERIÒ-
DIC. ELS BOTIGUERS QUE VULGUIN UN
CRESCUT NÚMERO D'AQUEST NÚMERO

PER REPARTIR-LOS ENTRE LLURS CLIENTS
HAN DE FER LLUR COMANDA PER
ENDAVANT.

ORFEÓ
SARRIANENC

AVUI TARDA

CONCERT EXTRAOR-
DINARI

A LES CINQ

CENTRE
REGIONALISTA

AVUI NIT

GRAN BALLADA DE
SARDANES

A LES DEU